

Petites històries dels Bordegassos (II)

per Josep Almirall

En aquest número de L'Aleta refrescarem anècdotes que van passar durant els primers anys de la colla, a la dècada dels setanta. Ha estat impossible situar-les exactament en l'any que van passar; els veterans de la colla que les recorden només saben que va ser al començament. A més, els dos protagonistes d'aquestes petites històries que us relatarem, que podrien tenir referències excates, ja no són en aquest món. De passada, doncs, aquests relats hauran de servir també per mantenir viu el record de dos bordegassos. En una colla castellera, malgrat la tendència general a magnificar uns castellers per sobre dels altres, tothom és important.

El primer protagonista és l'Albert Mauri i Brull. Tenint en compte el que diuen els que el recorden, si li haguessin de trobar un epitafi podria ser ben bé aquest "Mauri, un casteller sobre rodes". Perquè aquest bordegàs era veritablement un avançat al seu

temps. Que li vagin al darrera aquests que es passen ara amb els patins posats fent d'"americano de Miami Beach"! Fa més de 20 anys, el Mauri ja els feia servir per anar on fos, com aquell que agafa el cotxe, la bicicleta o la "motu". I sense fer de jugador al Vilanova d'hoquei, es veu que ho dominava força i tenia grans aptituds. Un dia, sortint de l'assaig, el Mauri i una colla de bordegassos van anar a refrescar la gola i fer-la petar una estona. Amb això que algú va tenir l'acudit de posar a prova el nostre protagonista i reptar-lo a anar patinant per la carretera de Vilafranca fins dalt de la pujada que hi ha –bé, que hi havia- abans d'arribar a Canyelles. No va dir que no. Va anar a ca seva, se'ls va posar i cap a Canyelles patinant. Darrera seu els altres bordegassos, amb cotxes i motos, és clar.

Hi va arribar; i doncs! Un cop dalt de tot no en va tenir prou i, malgrat que li van demanar que tornés a cavall, va voler demostrar que baixada avall també era un crack. En fi, amb gent com el Mauri a la colla, no ens ha de fer estrany que aquest any portem aquesta ratxa de quarts de vuit!

El segon protagonista és el *Papi*. Aclarim'ho, el *Papi* Papiol; el Jaume Papiol i Llambrich. Tot i que hem dit que cap d'aquests. Hem dit que cap d'aquests dos bordegassos ja no és viu, per si algú no ha llegit la introducció i hi ha malentesos. El Papi era un home que vivia en el seu món i tenia la seva visió de les coses. Ara ho veureu.

Com el Mauri, també va ser un avançat al seu temps. La seva anticipació va ser en el món de l'escalada. Tenia 50 anys i encara desafiava les alçades per penyassegats a la recerca d'un manat de poniol. I com el Mauri, també va anar sempre sobre rodes, però de bicicleta, i fins i tot la mateixa hora de la seva mort. Un dia expliquen, li van robar aquest seu tresor: la bicicleta. Com trobar-la, on buscar-la? Convençut que el lladre era vilanoví i que, en conseqüència la bicicleta havia de ser per força recurrent els carrers de Vilanova amb el pispa assegut a sobre, per pura lògica va decidir que des

(Foto: Arxiu colla)

El Mauri fent un pilar amb ulleres a Siurana el 1975

del punt més alt de la vila podria fer una llambregada per totes les vies, rambles i avingudes. On és el punt més alt? Al campanar! Dit i fet. No se sap com hi va entrar, però sí que hi ha testimonis que va acabar sortint pels forats rodons de la cúpula de dalt de tot —el cloquer em sembla que es diu— i, calçat amb espadenyes de pinxo i agafat al cable del parallamps, va arribar a la bola. Des d'allà dalt estant va buscar sense èxit la seva bicicleta, mirant arreu, a llevant, a migjorn, a ponent... Fins que el capellà i els bombers no el van convèncer no va baixar. Hagués estat força estrany que un home amb aquesta força per desafiar el vertigen no hagués acabat als Bordegassos.

Del Papi encara n'expliquen una altra. Un dia d'assaig, la mateixa setmana d'un Sant Fèlix, es veu que molts bordegassos parlaven d'anar a la plaça vilafranquina a veure la tradicional actuació que en aquesta data tan assenyalada hi fan els castellers de la camisa verda. El Papi s'hi va apuntar, i el dia de Sant Fèlix, a l'hora habitual, es va presentar a la Peixateria per pujar a l'autocar i anar amb la colla a actuar a Vilafranca. Ell havia entès que els Bordegassos actuàvem al costat dels vilafranquins.

I, espera que t'aguarda...NI autocar, ni bordegassos, ni res. Convençut que havia fet tard i que l'autocar ja havia marxat cap a la capital de L'Alt Penedès —capital sí, però sense mar ni barri de mar—, va anar a buscar la bicicleta a ca seva i, pedala que t'empaita, va arribar a la plaça vilafranquina aleshores ja convertida en mítica per les colles vallenques. Allà, vestit amb la camisa groc terròs, pantalons blancs i la faixa a l'aixella, va adonar-se'n del malentès. Un altre hagués girat cua, però ell, ja que hi era, va decidir no nomès veure l'actuació, sinó veure-la des d'un lloc de privilegi. Descartat el balcó de l'Ajuntament per raons òbvies, el mirador més alt que va trobar va ser un fanal de peu. Havent-se emparat al campanar de Vilanova, enfilat-se allà dalt era molt senzill. Des de la seva atalaia, i mentre esperava els castells, va veure com el cel s'nava enfosquin i com en primer xim-xim es va convertir en un xàfec memorable, tant, que la plaça va quedar buida. Va ser l'únic que no va córrer a aixoplugar-se i des de dalt del fanal, xop com un pop, va imaginar-se l'actuació que hagués pogut ser i no havia estat. Diuen que les cròniques castelleres de la diada estaven il·lustrades amb una fotografia de la plaça buida de gent, l'aigua escorrent-se baixada avall i el Papi dalt del fanal.

Agraïments: al Fisher i al Jesse per tenir tan bona memòria i al Ton Manyer per aixecar la llebre.
